

kussion havde medført et massivt ønske fra såvel de ansatte som kunderne om, at nu måtte man have en bedre overvågning. Man kunne gøre det ved at forbedre bemandingen i togene og på stationerne, men i stedet havde man nu udviklet et komplet overvågningssystem, som trådte i kraft i det øjeblik, man bevægede sig ind på HT og DSB's arealer. Selskaberne kunne på den måde garantere deres kunder, at såfremt der skete noget ulovligt eller noget ubehageligt, kunne man tilbyde en video over situationen til eventuel retmæssig brug. Helt klart et system, som ville give både øget tryghed og bedre service.

Inde i intercitytoget så jeg for første gang DSB's helt nye passagerovervågningssystem, som samtidig fungerede som billetkontrol og betaling – meget smart! Det var nu ikke længere nødvendigt at købe billet. Jeg skulle bare holde mit Dankort frem mod et af kameraerne i kupeen, og det foretog så helt automatisk registrering og træk på min bankkonto, hver gang vi passerede en ny station – jo længere rejse, desto større træk.

Samtidig fik DSB masser af god information om ikke bare rejsevaner, men også om de rejsendes behov under rejsen. Systemet forebyggede enhver form for snyd, fordi vi alle blev elektronisk registreret og kun blev slettet, hvis der er dækning på kontoen. Samtidig var der i alle vogne indbygget en alarm, som udpegede eventuelle personer, som skyldte penge fra tidligere rejse. Jeg sad i kupé med en gammel sut, som straks udløste alarmerne, og han blev omgående fjernet af det hidkaldte vagtkorps. Helt åbenlyst et system, som giver både øget tryghed og bedre service.

Da vi passerede Storebæltstunnelen, anmodede en stemme om, at vi igen skulle holde vores Dankort frem, fordi Storebæltforbindelsen skal opkræve sit eget, selvstændige gebyr for benyttelsen af tunnelen. I farten havde jeg imidlertid fået proppet mit Dankort ned i den forkerte lomme og nåede ikke at få det frem, inden vi kørte ind i tunnelen. Alarmerne gik straks igang, toget bremsede, Storebæltforbindelsens vagtkorps stormede ind og tvang mig ud på skinneterrænet – men så vågnede jeg heldigvis!

Se, når jeg nu fortæller den historie, er det for at komme med et oplæg til, hvorfor jeg ikke kan støtte forslaget. Jeg er selvfølgelig helt med på, at der skal opkræves betaling af bilister, der vil over Storebæltmotorvejen, selv om betalingen

er alt for lav, og jeg er også helt med på, at man benytter et tv-kontrolsystem, der aflæser nummerpladerne, og at der kan krydstjekkes med nummerpladekontoret. Men jeg er absolut og fuldstændig principielt imod, at A/S Storebæltforbindelsen får lov til at blive banebryder for en række overvågningsopgaver, bl.a. under dække af, at det handler om at give bedre service, og hvor det, at en person skal have kredit, betegnes – som det står i lovforslaget – som »en særlig risikobetonet situation«. Hvad er det dog for noget? Det, der her er tale om, er et ganske alvorligt skråplan i retning af Big Brother-samfundet, som jeg gerne vil have mig frabedt.

Jeg er meget bange for, at indførelsen af dette system, som A/S Storebæltforbindelsen åbenbart har lokket trafikministeren til at sige god for, vil åbne en ladeport for nye tiltag i den samme retning. Vi skal ikke have drømmen til at blive til virkelighed, det vil jeg meget gerne medvirke til at forhindre, og derfor er jeg altså nødt til at stemme imod dette forslag.

Vibeke Peschardt (RV):

Det Radikale Venstre deler ikke Enhedslistens forbehold over for dette system. Vi accepterer, at den moderne teknologi er indført, og at man for at få en hurtig og nem afvikling af trafikken ved indkørslen i Halsskov i tre forskellige baner bliver nødt til at have dette system. Vi støtter altså forslaget.

Arne Melchior (CD):

Her foreligger et udmærket stykke håndarbejde, og CD vil godt give en hånd med; ingen problemer i det.

Jeg skal dog benytte lejligheden til lige at kommentere bemærkningerne på side 3, pkt. 4, Høring. Forfatteren trænger muligvis til et danskursus, for der står:

»Lovforslaget har været sendt til høring . . .«.

Hvad forstår man ved »har været«? Er det sendt til høring? Hvad er det for en førdatid? Hvornår har det været til høring, og hvad har svaret været på de høringer? Når det har været sendt, må det jo være længe siden, og hvorfor oplyser bemærkningerne så ikke noget om, hvad høringsadressaterne har svaret?

Vi havde i forrige uge her i Folketinget en høring om kvaliteten af udarbejdelsen af lovforslagene; bl.a. kom man ind på høringer, og det blev understreget, at der burde høres i tide. Det har flere af partierne sagt heroppefra gang på gang, så måske kunne ministeren i dag oplyse,